

Boyoma

Driemaandelijks Nieuwsblad van
Kisangani vzw

België-Belgique
P.B.-P.P.
3720 Kortesseem
BC1813

januari-februari-maart 2006

Afgiftekantoor : 3720 Kortesseem
P209455

bekijk onze website
<http://www.kisangani.be/>

Kisangani vzw, Bronstraat 31, 3722 Kortesseem

Nr 15

COLOFON

Boyoma
driemaandelijks nieuwsblad
nr 15 jaargang 5 - 2006
januari-februari-maart 2006

Verantwoordelijke uitgever:
Hugo Gevaerts
Bronstraat 31, 3722 Kortesseem

Kisangani vzw
Rurale Ontwikkeling in D.R.Kongo

Zetel en Kantoor:
Bronstraat 31, 3722 Kortesseem
tel. 011 37 65 80
fax 011 37 71 97
e-mail kisanganivzw@gevaerts.be
bank 235-0352426-37

Web: <http://www.kisangani.be/>

Foto's: Hugo Gevaerts, Frank Gevaerts,
Jean Louis Juakaly, Manja Scheuer-
mann

Contact Provincie Antwerpen
Alain Vandelannoote
Caronstraat 102, 2660 Hoboken
tel. 03 830 51 41
e-mail antwerpen@kisangani.be

Contact Brabant
Wouter en Rina Gevaerts-Robben
Bloemstraat 47, 3211 Binkom
tel. 016 63 25 58
e-mail brabant@kisangani.be

Contact Limburg
Hugo en Manja Gevaerts
Bronstraat 31, 3722 Kortesseem
tel. 011 37 65 80
e-mail limburg@kisangani.be

Contact Oost-Vlaanderen
Rik en Lut De Raedt-Van Laeken
Ten Ede 82, Erwetegem
tel. 09 360 82 47
e-mail oost-vlaanderen@kisangani.be

Contact West-Vlaanderen
Erik Nollet
D.Mergaertstraat 11, 8800 Roeselare
tel. 051 25 19 01
e-mail west-vlaanderen@kisangani.be

Dit kwartaalblad wordt verzonden aan geïnteresseerden. Indien u dit blad niet meer wenst te ontvangen, gelieve het ons dan te laten weten.

Wie BOYOMA elektronisch wenst te ontvangen, kan dit melden aan: kisanganivzw@gevaerts.be
Vermeld of u ook de gedrukte versie wenst.

HOE LANG NOG ?

Men vraagt ons steeds, "Hoe lang moeten we dit project nog steunen, wanneer zal het zelfbedruipend zijn?"

Wel het antwoord is eenvoudig: "Nog heel lang!"

En waarom?

In alle steden van ontwikkelingslanden is er honger: Hoe komt dat?

Wel omdat de onmiddellijke omgeving van de stad niet in staat is om voldoende voedsel te verschaffen voor haar bevolking en dit geldt dan vooral voor een stad zoals Kisangani. Omdat Kisangani en omgeving bewoond wordt door mensen die geen echte landbouwers zijn, moet heel veel voedsel aangevoerd worden maar het vervoer is er ontoereikend en erg duur.

Kisangani vzw wil onze medewerkers van de Faculteiten Wetenschappen en Landbouw helpen om de mensen te leren op een eenvoudige en efficiënte wijze zelf aan voedselvoorziening te doen.

Hoe gaan we hierbij te werk?

Wel, we hebben ervaren dat enkel goede raad de mensen niet aanzet om anders te gaan werken. Daarom hebben we met de professoren en assistenten van de Faculteit Wetenschappen het idee opgevat om zelf te gaan produceren, om de moerassen om te vormen tot rijstvelden, zelf visvijvers te beheren, zelf maïs en andere voedingsgewassen met akkerbosbouw als groenbemestingstelsel te telen, zelf een konijnen-, varkens-, en kippenkweek op te starten. Zo geven we een tastbaar voorbeeld en dat zet de mensen aan om het zelf te doen.

Wat doen ze dus wel:

De mensen die visvijvers graven pootvis geven, de mensen die bananen kweken geselecteerde bananenbomen geven, zij die groenten kweken helpen met het aanleggen van hagen als groenbemesting tussen de teelten en hen Treculiaboompjes en andere vruchtboompjes geven. De mensen die de moerassen omvormen

tot rijstvelden rijstplantjes geven. Ze bezorgen de mensen bamboehokken met konijntjes, ze tonen hen hoe de mest van de varkens kan gemengd worden met plantaardige afval, ze tonen hoe composteren enz.

Dit alles gebeurt nu al, maar we moeten dat uitbreiden. We moeten heel de bevolking in Kisangani bij het project betrekken.

Indien onze steun nu stopt, zal op de faculteit de productie wel behouden blijven, maar de vulgarisatie ervan zal erg beperkt blijven, en dat mag nu nog niet gebeuren.

Laat ons niet vergeten dat ook hier in Europa de landbouw nog altijd gesubsidieerd is.

We hebben dus nog veel werk, we rekenen hiervoor op uw steun.

We hebben in 2005, zoals de voorbije jaren, 75.000 euro naar Kisangani verstuurd. Dit komt overeen met 7.500 dollar per maand.

De opbrengst van de verkoop van onze wenskaarten en kalenders alleen was meer dan voldoende om al onze onkosten zoals bureelbenodigdheden, aanmaak en verzending van ons tijdschrift te betalen.

Dit wil zeggen dat alle giften, schenkingen en subsidies integraal naar de projecten in Kisangani gaan.

Hartelijk dank voor al uw steun!

Hugo Gevaerts

**Zottegem
vrijdag 3 maart
20 uur**

Een gelegenheid om een interessante voorstelling van de projecten in Kisangani te zien:

Hugo Gevaerts spreekt te
in de **Ridderzaal**

van het **Kasteel van Egmont** op
vrijdag 3 maart om 20 uur.

Kasteel van Egmont 1, vroeger
Heldenlaan 90 te Zottegem.

Deze voordracht gaat door met
de steun van de stad Zottegem.

**Kortesse
zondag 19 maart
Wereldfeest**

van **11:30 tot 14 uur**

van **17:30 tot 19:30 uur**

C.C.Mozaïek, Kerkplein (schuin
tegenover de kerk), ten voordele
van o.a. Kisangani vzw.

Meerkeuze menu, waaronder
een **Kongolees gerecht**, aan ver-
schillende prijzen.

Inl.: Hugo en Manja Gevaerts
tel. 011 376580

U vindt de menu op de website
vanaf half februari; u zult dan
ook via de website kunnen be-
stellen.

**onze website
www.kisangani.be**

**U vindt er alle informatie over
de verschillende projecten.**

U leest er reisindrukken.

**U leest er de belevenissen van
de gewone Kongolees.**

U vindt er onze Agenda terug.

**Indien u wenskaarten wilt be-
stellen dan staan ook daar de
gegevens.**

**Zottegem
zaterdag 8 april 19 uur
Kongolees
Dans- en Eetfestijn**

Feestzaal van de **Bevegemse Vij-
vers**, Bevegemse Vijvers 1, geor-
ganiseerd door en ten voordele
van Kisangani vzw, op zaterdag
8 april om 19 uur.

Inkom 15 € (drank niet inbegre-
pen): vis of kip

Inschrijven: Rik en Lut De Raedt
tel. 09 360 82 47

email

oost-vlaanderen@kisangani.be

Een herinnering aan professor emeritus Dr. Walter Verheyen

Al in de jaren zestig was de naam van professor Walter Verheyen in Kongolese intellectuele middens wijd en zijd bekend. Het grote aantal werken die hij geschreven heeft over de nationale parken in de Democratische Republiek Kongo, is hiervan het beste bewijs.

Wat betreft de Universiteit van Kisangani, beschikt de Faculteit Wetenschappen over heel wat publicaties die door de professor zijn samengesteld, vooral op het vlak van taxonomie, systematiek en dierlijke ecologie. Dit werk gaat van de jaren zestig tot vandaag de dag.

Ik wil alleen maar zeggen dat zijn wetenschappelijke werk nog altijd een vruchtbare bron betekent en zal betekenen voor onze *Alma mater*, vooral op het vlak van de Afrikaanse mammalogie (de studie van de zoogdieren in Afrika).

Ik wil even het begin van mijn wetenschappelijke avontuur schetsen dat me tot aan de voordeur van professor Walter Verheyen heeft gebracht. In 1979,

aan het einde van mijn licentiaatstudies aan de faculteit wetenschappen van de universiteit Kisangani, schreef ik een korte studie over de knaagdieren op het eiland Kungulu in de Kongo-stroom. Het jaar nadien kon ik aan de slag als jonge assistent van de Belgische professor Hugo Gevaerts.

Ik moet toegeven dat het onderzoek van een specialist in de Afrikaanse ratten, Dr. Xavier Misonne van het Koninklijk Instituut voor Natuurwetenschappen in Brussel, mijn avontuur wat betreft de studie van ratten bijna in de kiem had gesmoord. Dit was te wijten aan een echt misverstand over wetenschappelijke contacten door de Afrikaanse decaan van de faculteit wetenschappen van de Universiteit van Kisangani in de periode 1980-1981.

Om kort te zijn: ik heb moeten wachten tot 1984 vooraleer de contacten tussen de professoren Gevaerts en Verheyen ervoor zorgden dat ik een stage van 3 maanden in het Antwerpse labo

van prof. Verheyen (Universiteit Antwerpen) kon lopen.

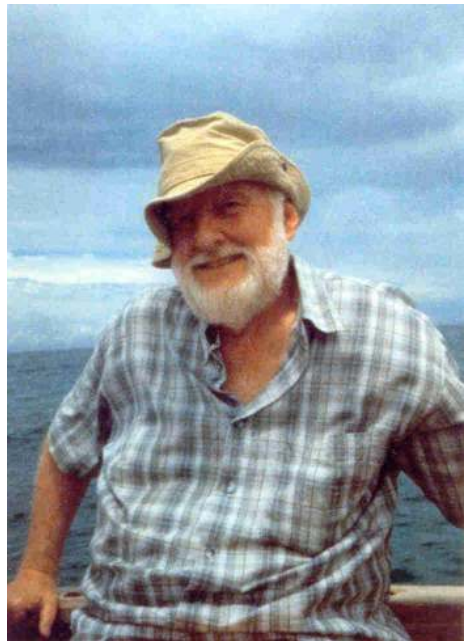
Dit vormde mijn entree in de wetenschappelijke familie van deze Belgische universiteit en van mijn kennismaking met de professoren J.Hulselmans, E.Van der Straeten, R.Verhagen en tal van anderen in België en de rest van de wereld.

Professor W.Verheyen was een grote pedagoog, een harde werker en een ernstig leermeester. Hij had veel zin voor humor en behandelde zijn leerlingen heel menselijk en met veel vriendschap. Volgens mij waren zijn echte vrienden mensen die zich net als hij op hun werk storten en die altijd meer willen, zonder het moe te worden.

Zo heb ik hem vaak 's avonds laat het labo zien verlaten (vaak haalde zijn echtgenote hem af) en hij had de gewoonte om in zijn kantoor bezoeker na bezoeker te ontvangen, een beetje zoals een goede dokter voor wie de patiënten geduldig defileren. Dienstbaar als hij was, heeft hij me vaak thuis ontvangen of me persoonlijk naar de luchthaven in Brussel gebracht.

Ik heb de beste herinneringen aan de professor. Ik zal er maar enkele vermelden. Op een dag had ik er genoeg van, al die verplaatsin-

gen tussen het labo en de Anna Bijnstraat waar ik woonde, ook omdat ik mijn vrouw en kinderen lange tijd niet gezien had. Daarom vroeg ik hem of mijn onderzoeksresultaten nog niet volstonden zodat ik weer naar Kongo zou kunnen terugkeren. Vol medelijden streelde hij mijn haren en zei me dat hij wilde dat ik een diploma zou halen dat dezelfde

waarde had als dit van mijn Belgische collega's. Sindsdien begrijp ik nog altijd dat hij gelijk had.

Later, nadat ik klaar was met mijn doctoraat, hebben hij en zijn

vrouw voor mij, mijn vrouw en mijn zoon Christian die in Antwerpen geboren is (in het Middelheim-ziekenhuis) een zeer mooi feest bij hen thuis georganiseerd.

Op de vooravond van mijn terugkeer naar Kongo nodigde hij me uit in het restaurant van de universiteit. Daar stelde hij me voor aan de toenmalige rector van de universiteit, professor W.Decler. De rector zat aan dezelfde tafel als wij. Lachend vertelde professor Verheyen dat ik zou terugkeren naar Kongo en dat hij hoopte dat ik goed gevormd was in zijn "school". Hij wenste ook dat ik mijn kennis in mijn land zou uitdragen.

Ons wetenschappelijk parcours bewijst vandaag dat dit gelukt is, zoals u verder zult lezen.

Sinds mijn terugkeer naar Kongo ben ik gemiddeld niet alleen één jaar op drie voor enige tijd teruggekeerd naar België in het kader van mijn studies, maar heeft ook het Laboratorium voor Ecologie en het beheer van Dierlijke Bronnen in Kisangani zich goed ontwikkeld. In dit labo krijgen veel jonge vorsers een opleiding in directe samenwerking met de Belgische universiteiten en wetenschappelijke instellingen.

Enkele assistenten van mij, zoals Pionus Katuala, Sylvestre Gambalemoke en Célestin Danadu, hebben het voorrecht gehad om in Antwerpen kennis te maken met de professor en met hem samen te werken. Zo zijn onze capaciteit en ons team fors gegroeid en raakt onze deelname aan wetenschappelijke bijeenkomsten zichtbaar, vooral dank zij de inspanningen van de jonge professoren zoals Herwig Leirs, die door professor Verheyen gevormd zijn.

Terecht heeft Pionus Katuala tijdens zijn verblijf in Antwerpen opgemerkt dat professor Verheyen niet alleen een expert was in de biologie en meer in het bijzonder wat betreft de Afrikaanse knaagdieren, hij was ook een onderzoeker op het vlak van etnologie. Tijdens zijn talrijke uitstappen over heel de wereld, verzamelde hij niet alleen materiaal in verband met biologie maar collectioneerde hij ook kunstwerken. Zo kon hij met even groot gemak spreken over de maskers van de Zande, de Kuba, de Tshokwe of de Pende als over de knaagdieren in het Nationale Garamba Park, de parken in Katanga, Kwango of de Kasai. Hij beschreef deze maskers en gaf telkens de culturele of sociale func-

tie ervan, tot grote verbazing van de gesprekspartners die vaak uit de betrokken regio afkomstig waren. Iedereen die de kans heeft gehad om hem thuis te bezoeken, keerde terug met de indruk dat hij net een hoekje uit een beroemd Museum had bezocht.

Tenslotte wil ik u, beste vrienden, niet onthouden dat ik onlangs zeer vereerd was omdat de professor een nieuwe rattensoort naar mij heeft vernoemd, de "*Lophuromys dudui*".

Onze meester, professor emeritus Walter Verheyen is plots vertrokken. We kunnen hem de grootste eer bewijzen door een vruchtbaar gebruik te maken van zijn indrukwekkend wetenschappelijk werk en door ons werk daaraan toe te voegen.

Vaarwel beste Meester.

Benjamin Dudu Akaibe
Pionus Katuala Gatate-Banda

FISCAAL ATTEST

U krijgt een fiscaal attest voor **GIFTEN VANAF € 30,00**.

Dit attest wordt aan u verzonden einde februari. Voor giften gedaan in 2003 ontvangt u dus een fiscaal attest in de loop van februari 2004.

U kunt daarvoor storten op de rekening van

Kisangani vzw
Bronstraat 31
3722 Kortesseem
rekening nr 235-0352426-37.

ONS AANBOD

Voor geïnteresseerden kunnen wij altijd een interessante avond of namiddag verzorgen met voordracht en beelden over Kongo. Er zijn vele onderwerpen mogelijk: geschiedenis, politiek, flora en fauna en natuurlijk ontwikkelingshulp met onze projecten in Kisangani.

We kunnen dit doen in het hele land.

Aloïs kweekt vis!

Enkele maanden terug was ik op een prettig samenzijn van landgenoten die in Burundi verbleven hadden. Daar kwam ik in gesprek met een sympathiek landbouwdeskundige met vele jaren ervaring in Afrika. Hij had in Boyoma gelezen over de rijstteelt door bevloeiing in Kisangani. We hebben deze cultuur met succes toegepast in Ngozi (Burundi), vertelde hij me. Maar een paar jaar nadat we vertrokken waren, bleef er niets meer van over. De boeren waren teruggekeerd naar hun traditionele landbouwmethodes. Ik voelde zijn scepticisme en zag in zijn ogen de twijfel en een beetje de wens dat het in Kisangani wel zou lukken. Wie ben ik, volslagen leek in tropische landbouw, dat ik een debat zou aangaan over rijstteelt op water. Maar tijdens ons verblijf in Kongo (19 jaar) en in Burundi (4 jaar) heb ik mijn ogen niet gesloten gehouden. Zo zag ik vele projecten, opgestart en begeleid door westerlingen, uitdoven en verdwijnen wanneer ze het project

verlaten hadden. Nu, aan analyses daaromtrent waag ik me niet en zeker niet aan verwijten tegenover hen die met zoveel inzet ontwikkeling brachten binnen Kongo en zijn buurlanden Rwanda en Burundi. Zij zijn niet nutteloos geweest.

Maar het tot stand komen van de rijstteelt in Kisangani was en is van die aard dat ze zeer moeilijk kan ophouden te bestaan. De bioloog Hugo Gevaerts heeft daar niet op een dag gezegd: Nu zullen we eens met een speciaal rijstproject beginnen. Neen. Wel zijn de professoren en assistenten van de faculteit wetenschappen, allen oud-leerlingen van Hugo, de ontwerpers en geven ze het voorbeeld van wat aan rurale ontwikkeling gebeuren moet. Ze vragen hem wel raad en financiële hulp. De bioloog Joseph Ulyel Ali Patho heeft in Leuven gedocoreerd en leidt de rizi-piscicultuur (rijst met visteelt samen). Zijn rechterhand is de landbouwingenieur Bobe Bosen-gi die in Moskou gestudeerd heeft en stage deed in Israël. Sa-

men met hun studenten zijn ze de rijstcultuur begonnen in de moerassige vallei van Djubu-Djubu rechts van de weg naar Simi-Simi. In 1999 oogstten ze 200 kg rijst en in 2000 1500 kg. De mensen konden er niet naast kijken.

Het gevolg was dat burgers in de vallei links van de weg ook met rijstteelt begonnen. Aan de andere kant van de stad, richting Ituri en Lubutu, startte een Kongolese vrouw ook met bevloede rijst. Ze haalde drie oogsten per jaar en verkocht haar rijst langs de weg. De bevolking spreekt vol lof over deze vrouw. Haar voorbeeld kreeg beetje bij beetje navolging. Zopas las ik in mijn documentatie een klein rapport over de omkadering van zeven gezinnen die in de omgeving begonnen zijn met rijstcultuur op water in 2003. Ze kregen voor 260 kg zaden om in totaal 726 aren te bewerken. Intussen is het aantal gezinnen en ook coöperatieven

toegenomen. In Kisangani zijn er geen tekenen te bespeuren die er op wijzen dat de rijstteelt op water zal verdwijnen. Integendeel. Er is zelfs al belangstelling van ver buiten Kisangani om te weten hoe zij dat aanpakken. Onderschat ze niet, de mensen van Kisangani die “Les Boyomais” genoemd worden.

Wat aan rurale ontwikkeling gebeurt in Kisangani is niet ontworpen op een bureel in Europa. Geen westerling heeft er zijn project doorgeduwd. Het zijn oudstudenten van Hugo Gevaerts die toekomstgericht het ruraal gebeuren in een juiste richting duwen. Dit met toenemende resultaten die ontegensprekelijk ten goede komen van de bevolking. Daar is steun voor nodig! Dank aan u allen die zo mild zijn en die dit gebeuren in en rond Kisangani hier in België en daar buiten willen bekend maken. Dat provincies als Limburg en West-Vlaanderen achter dit project staan, doet deugd. Op de faculteit wetenschappen lezen de voortrekkers van de rurale ontwikkeling ook Boyoma (verschijnt tevens in het Frans).

Het gaat niet alleen over rijst. Er

is ook de akkerbosbouw met boomgaarden, groenten en bananenteelt, hoenderkweek, varkenssteelt en visteelt. Over dat laatste wil ik nog wat kwijt.

Toen Kongo nog een Belgische kolonie was (tot 1960) werd er aan piscicultuur (viskwekerijen) gedaan. Met de onafhankelijkheid verdwenen die activiteiten. Talrijke visvijvers werden ingesloten door broussegewas. Daarom vijvers onderhouden als de vissen te vinden zijn in de talrijke rivieren... Maar op de faculteit wetenschappen dachten biologen in de jaren tachtig daar anders over. De bevolking in de stad groeide steeds aan en het visbestand in de rivieren slonk zinderogen. Het probleem werd bestudeerd. De verwaarloosde vijvers van Ngene Ngene werden terug hersteld. Een zwaar werk waar geen machines bij te pas kwamen omdat er geen waren. Dit nam veel tijd in beslag maar het heeft geleid tot positieve resultaten die zich verder ontwikkelen in stijgende lijn. Eén van de eerste Kongolese biologen die hier een voortrekkersrol had was René Ngongo die nu in Kinshasa verblijft en zeer actief is in de

strijd tegen de ontbossing. Toen na zes maanden kweek de visjes volwassen waren liet men de vijver leeglopen. De mensen uit de omtrek keken met grote ogen naar de honderden vissen die door de assistenten in manden werden geworpen. Na een tijdje stopten ze de vangst en lieten de tientallen dorpelingen in de bijna leeggelopen vijver komen waar ze onder groot jolijt nog heel wat vissen in plassen en slijk wisten te vangen. Zo werden nog andere vijvers geledigd.

Dit voorbeeld heeft enkelen doen

besluiten ook een vijver te graven. De kweekvisjes konden ze halen op de universiteit. Zo dacht ook Aloïs, een Mokumu uit de streek. Hij had een terrein uitgekozen waar een riviertje liep dat het water zou bezorgen voor zijn vijver. Met veel moed zette hij zich aan het graven en zijn vrouw, Hélène Kitoko, hielp mee. De dromen over honderden vissen die ze later zouden verkopen stimuleerden hun werklust. Hij zou het schoolgeld van zijn kinderen kunnen betalen. Tijdens het zware labuur beloofde hij zijn vrouw een mooie paan van echte Hollandse wax zoals de vrouw van de gouverneur er een droeg. Voor zichzelf voorzag hij een nieuwe sterke fiets die hij als "toleka" (taxivervoer) kon gebruiken, wat dan weer voor nieuwe inkomsten kon zorgen. De werken vorderden langzaam maar zeker. Aloïs hield van zijn vrouw. Hélène Kitoko, wat mooi betekent, had haar naam niet gestolen. Ze was een rijzige beeldschone vrouw die zich goed verzorgde, werkzaam was en haar kinderen verstandig opvoedde. Na drie maanden was de vijver af en lieten ze hem vol lopen. Duizenden visjes mochten er in op-

groeien. Er zwommen eenden wier uitwerpselen zorgden voor algengroei, een lekkernij voor de vissen. Aloïs en Kitoko wensten dat ze reeds zes maanden verder waren. Maar de tijd neemt zijn

tijd, niet vlugger maar ook niet trager. Een half jaar later was het zo ver. De grote dag! 's Morgens heel vroeg liet Aloïs - van de spanning had hij 's nachts geen oog dicht gedaan - het water lopen. Een vrouw, op weg naar haar veld, had het vijverwater in de beek zien stromen en was op haar passen teruggekeerd om haar man en buren te vertellen dat de vijver van Aloïs aan het leeglopen was. Als een vuurtje werd het nieuws verspreid. Mannen, vrouwen, kinderen, allen kwamen ze kijken. Het water zakte, zakte, zakte en men zag reeds de vissen ongedurig rond-

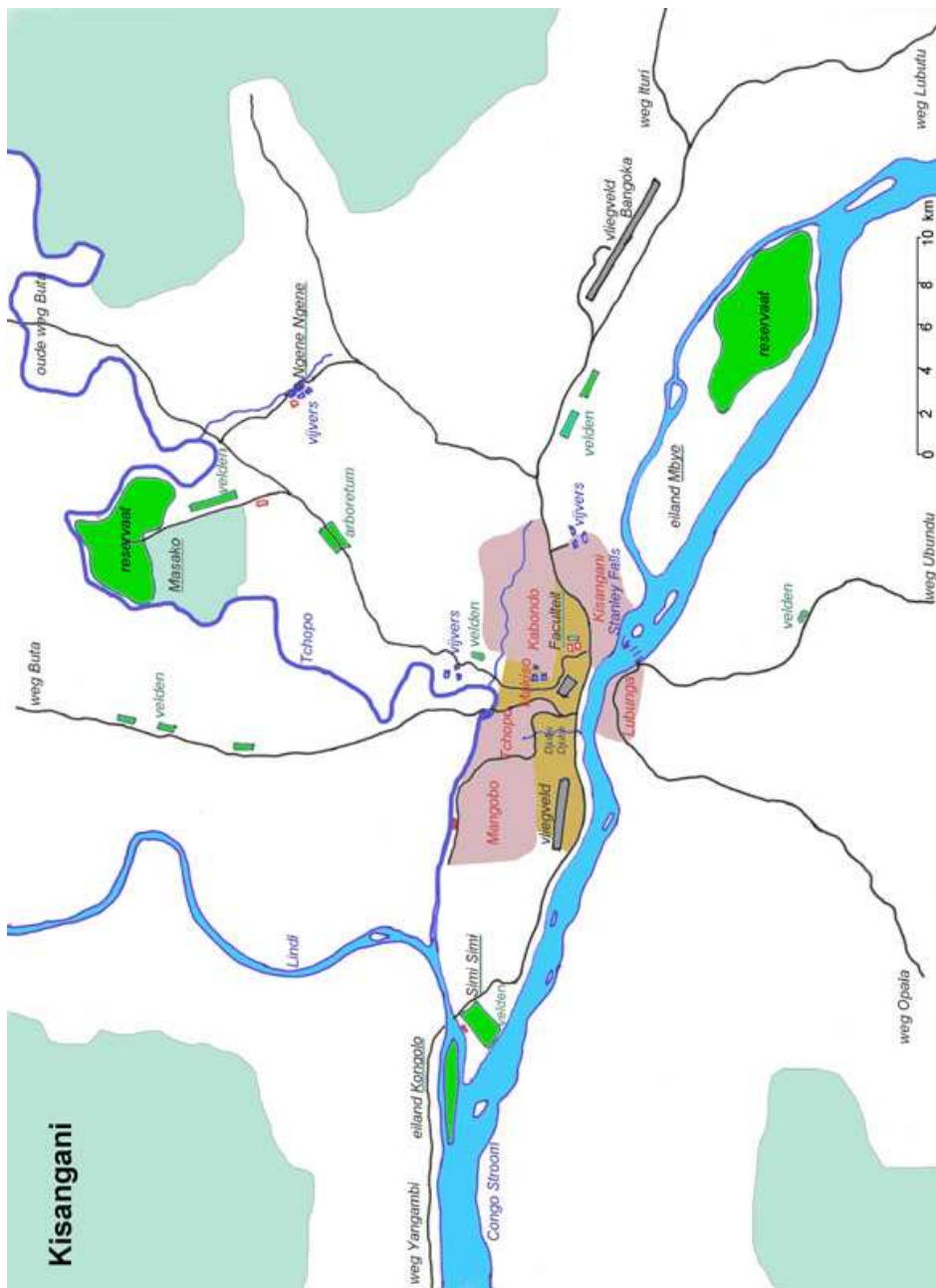
zwemmen wat veel commentaar uitlokte. Iedereen zag al zijn vis in de palmolie gebakken, gekruid met pili-pili, peper en ajuin. Je hoorde hier en daar het smakken van de tong tegen het gehemelte. Vrouwen begonnen heupwiegend met zachte hoge stem een ritmisch lied te zingen en de mannen volgden neuriënd. Hoe meer het water zakte hoe luider het gezang toenam en het wiegen in dansen overging. Van zodra het water maar dertig centimeter hoog was en honderden vissen zichtbaar werden begonnen de mensen te schreeuwen en sprongen in het water om de vissen te vangen. Anderen kwamen met emmers en ketels aan. Onder gejuich en getier werd de ganse vijver geplunderd. Aloïs en Héléne stonden perplex en konden geen woord uiten. De massa was er mee weg. Hun kinderen hadden nog enkele vissen kunnen vangen om vandaag en morgen te veror-

beren. Het water is van iedereen, de vissen zijn van iedereen. Weg droom, weg geld, weg mooie paan van Hollandse wax, weg fiets... Waar is nu die solidariteit waar we zo fier op waren? Aloïs en Héléne Kitoko waren er kapot van.

Maar enkele burens voelden zich ongemakkelijk en de vis gebakken in verse palmolie had niet zo goed gesmaakt. De volgende dag kwam een delegatie met tien levende kippen en twee geiten spijt betonen. Ze zouden het nooit meer doen. Ze smeekten Aloïs te herbeginnen. Gedurende enkele dagen liet men de zon branden op de lege vijver om de bloedzuigers en ander ongedierte te vernietigen. De vijver werd weer gevuld en de faculteit wetenschappen zorgde voor de kweekvisjes. Het klinkt als een sprookje, maar het is echt gebeurd. Zes maanden later was er de wonderbare visvangst en konden Aloïs en Héléne Kitoko hun vis verkopen.

Wel, namens Aloïs en Kitoko, namens de mensen van Kisangani, mijn vrouw Magda en mezelf wens ik allen die dit lezen een 2006 vol vreugde en vrede.

Erik Nollet

onze projecten in Kisangani krijgen steun van

VELE SCHENKERS

VANDEMOORTELE nv

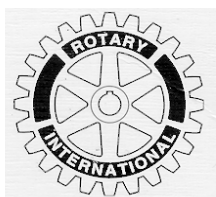
LOTUS BAKERIES nv

ALVA nv

UCB nv

LEYSEN HUMANITAS

Rotary Club
 **BILZEN-
ALDEN BIESEN**

universiteit
▶▶ hasselt